

Mijn 187 korte verhalen Omnibus

Joop Strous

Reeds eerder verschenen bij Mijnbestseller :

21 – 12 – 2012 Exit Mensdom !?

LAIKA

JASTRO BRIDGE

Het geheim van Aoife Brigit

Speurneus Deirdre

Twaalf maanden van Verdoemenis

SPINSELS

HET Was Het IS Het zal Zijn

Incognito in Memoriam

ÓMÔÑĂMÎÑÒKÊÑĬĈĂ

auteursrecht (copyright)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op andere wijze ook zonder
voorafgaande schriftelijke of per e-mail verleende
toestemming van de auteur te weten :

J. A. Strous. j.a.stro@casema.nl

Coveromslag JASTRO35

Deze 187 verhalen zijn vast iets voor U als lezer, zo niet vertel het dan niet verder om anderen niet af te schrikken. Dit boek is tastbaar, maar de inhoud niet.

Is dit boek een roman ? Iets voor jong adulte ?

Sprookjesachtig, te fantasierijk ?

Bevat het verborgen thema's en zo ja welke ?

Een aanrader kan zijn: lees een of twee verhaaltjes per dag of nacht, dan duurt het wat langer voor U aan het eind bent.

Moet je deze verhaaltjes lezen vlak voor het slapen gaan of juist niet ?

Deze Mijn korte verhalen Omnibus voert U in ieder geval langs vele zijpaden van de fantasie waarvan men nooit weet waar die begint of eindigt.

Het is aan U welke verhalen U geloofd, halve waarheden zijn toch ook waarheden of niet soms ?

Ik hoop dat ik zo nu en dan een frons en vaak een glimlach op uw gelaat tover.

Sommige verhaaltjes zijn pikant dus ouderlijk toezicht is gewenst.

Als een verhaaltje niet af lijkt kunt U er zelf een eind aan verzinnen hoe het afloopt.

001 Kamer 13	036 December
002 Vuurwerk	037 Achtbaan
003 Wereldrecord	038 Desoriëntatie
004 Dilemma	039 Spoekhilde
005 Amerigo	040 Kikvorsman
006 Juli	041 Vlagsloten
007 Donsje	042 Januari
008 De Poort	043 Busstop
009 Cyclus	044 Onheil
010 De brug	045 Mej. Keicorn
011 Canis Lupus	046 Puzzelmania
012 Augustus	047 Dancingqueen
013 Nijn en Co	048 Februari
014 29 februari	049 Ledematen
015 Emojica	050 Mystica
016 Folcani	051 Terraria
017 3-wieler	052 Dimevoy
018 September	053 Verrukula
019 Toveren	054 Maart
020 Boelie	055 Toekomst
021 Bezoekuur	056 Ouderdom
022 Driepootjes	057 Aphas
023 Schaakmat	058 Lange Luus
024 Oktober	059 Ballerina !
025 Hirudinea	060 April
026 Wormendag	061 Dubbelfluit
027 Eindelijk	062 Turkije
028 Trampoline	063 Ramon-Arie
029 Kater en Poes	064 Tijd.ding
030 November	065 Medium
031 Telekinese	066 Mei
032 Vriendjes	067 Huisnr. 31
033 Geboortedatum	068 Dana Dell
034 De tieners	069 Mannenkoe
035 Lattenkind	070 Rarekiek

071 De magiër	106 Spanwijdte
072 Juni	107 Grietje
073 Schuilhut	108 Herz König
074 Fokkermast ?	109 Wiegenkind
075 Tête-à-tête	110 Sagitta
076 Reanimatie	111 Trioetje
077 Lotte's lot	112 Gedrocht
078 K.L. de Haas	113 Nummer 26
079 Vioolspel	114 Myrtle
080 Crematie	115 Straatkei
081 Toneelspel	116 Witzwart
082 Transformatie	117 Saterdag
083 Minimensen	118 Waterloo
084 Vakantie	119 Boudewijn
085 Fietstocht	120 Weerklank
086 Koningin !	121 Echoput
087 Leonidas	122 Taarten
088 Zelfmoord !	123 Introductie
089 Vriendjes	124 Grauw
090 Liefdesspel	125 Rozelaar
091 Saterdag	126 Hartendief
092 Reinate	127 Pippelientje
093 Slangenspel	128 Opgesloten
094 Vraagbaak	129 Aanvang
095 Euprah	130 Wisselstoel
096 Jack Spade	131 E-mu
097 Plafonnière	132 Eerwraak
098 Schuilhut	133 Nachtbr..ker
099 Ontmoeting	134 Nieuwsgierig
100 Eeuwigheid !	135 Stortbui
101 Simetra	136 Tweeling !
102 Astrid de Carreau	137 Willem
103 Uitje	138 Voorstelling
104 Donderkop	139 Oog om Oog
105 Interactie	140 Uitstapje

141	Evaluatie	164	Metamorfose
142	Afwachten	165	Fantasie
143	Adriaantje	166	Drietweetal
144	Waternimf	167	Ongewenst
145	Dobbelen	168	Regenboog
146	Doezen	169	Dressing
147	Voorspraak	170	De wissel
148	De kas	171	Vingerafdruk
149	Overwinning	172	De duiker
150	Zuignappen	173	Grizzly
151	Hij/Zij m/v x/x	174	Tisatnal !
152	Vondeling	175	Showgirl
153	Voorval	176	In het bos
154	De tunnel	177	Cassette "Bonn"
155	Ossenhaas	178	Helena
156	Lawran	179	Onteert
157	Antiek	180	Navigatie
158	Gedrocht	181	Kruispunt
159	Massage	182	Dennenboom
160	Uitvinder	183	Afscheid
161	Stalling	184	Korenveld
162	Boeivrij	185	Dahomé
163	Kerstpakket	186	Atargatis
		187	Slangensliert.

001 Kamer 13

Zonder gerucht te maken komt hij langzaam overeind in bed. Hij ziet schaduwen in de kastanjeboom die spelen met het aanbrendend licht van de nieuwe dag en houdt een hand boven zijn ogen. In de boom tegenover zich ziet hij een hand die op – en neergaande steekbewegingen maakt. ‘Moord, moord’ fluistert ie en tast naar het koord met de drukbel. Hij moet iemand waarschuwen die hier meer van af weet. Zijn hand omvat het koord en hij drukt op het rode alarmknopje. Zuster Eveline schrikt op van haar romannetje dat ze leest, niet dat lezen in diensttijd is toegestaan, maar och ! Ze heeft nachtdienst en kijkt naar het knipperende paneel met de kamernummers, ja het zal weer eens niet waar zijn, natuurlijk kamer 13. Ze zucht en loopt door de gang naar de kamer met het rood knipperende buitenlicht. Hij zit half voorover in bed en wijst met een kromme vinger van de reumatiek naar het raam, ‘moord, moord’. Ze zegt ‘U ziet alleen maar een anagram in uw hoofd’. ‘Anna Gram, Anna Gram, die ken ik helemaal niet!’ Ze lacht, ‘een anagram is alleen maar een letterkeer’. ‘Uw moord is feitelijk een “DROOM”’. Ze lost een wit poeder op in een glas water en geeft hem wat te drinken. Hij vertrekt naar dromenland en zij verlaat op haar tenen kamer 13. In dromenland aangeland gaat zijn droom verder waar hij is gebleven. De kamerdeur naar de tuin gaat langzaam open en een figuur met een vlijmscherp geslepen mes komt binnen. De boom trekt zijn takken samen alsof hij weet wat er staat te gebeuren.

De figuur met het mes bukt zich over de slapende gestalte in het bed en heft zijn arm omhoog, dan daalt zijn arm met daarin het mes pijlsnel naar beneden. Zuster Eveline houdt haar hoofd richting de gang, hoorde zij een kreet ? Ach nee, flauwekul natuurlijk er gebeurt nooit iets. Ze schenkt er verders nauwelijks aandacht aan, die lui met hun rare gedachten !

002 Vuurwerk

Vlammeke kijkt onrustig om zich heen. Het is warm in de schuur want buiten is het al dagenlang droog en zonnig weer. De schuur staat aangebouwd tegen de vuurtoren en kiert een weinig. Schuin tegenover haar in de andere hoek ligt Vuurbolleke te slapen, of hij doet natuurlijk maar alsof ! Ze staat in vuur en vlam als ze hem zo ziet liggen en er trekt een rode blos over haar wangen. Ze kijkt nog eens waaks van links naar rechts en zucht. Feitelijk zou ze moeten blazen om Vuurbolleke wakker te maken, maar ze zou niet weten hoe ze moet blazen, dat heeft ze namelijk nog nooit geleerd. Ze heeft nog wel een vriendinnetje dat frisse wind te voorschijn kan toveren maar dan moet wel de deur van de schuur verder open. Vuurbolleke inmiddels wakker geworden daagt haar uit en even later zitten ze elkaar met verhitte koppen achterna. Ze heeft nog wel een vriendinnetje dat frisse wind te voorschijn kan toveren maar dan moet wel de deur van de schuur verder open. Hij pakt haar beet en kust haar vurig op haar brandende rode lippen, ze wordt vuurrood en de vonken spatten in het rond. De schuurdeur gaat iets verder open en er waait een forse pluis hun richting uit . Vlammeke weet dat er indianen bestaan die hun dorst lessen met vuurwater, zelf is ze vuurbestendig maar de pluis staat in no time in lichterlaaie. De schuur wordt één vlammenzee en Vlammeke en Vuurbolleke houden mekaar stevig vast. Helaas voor hen zien ze de straal bluswater veels te laat aankomen. Er zijn van die dagen dat je niet met vuur moet spelen, zeker niet als je zulke namen hebt en doet alsof er niets aan de hand is. Vlammeke en Vuurbolleke zijn dan wel voor altijd bij elkaar maar dat is niet voor eeuwig, want eens veranderen ze in een beetje drijfnapte as en worden ze door de wind verstroot. Daar is helaas geen ontkomen aan.

003 Wereldrecord

Hij meet de afstand met zijn ogen, het zal niet meevallen om de eerste meters veilig te overbruggen. Nogmaals inspecteert hij nauwgezet de controlebar van zijn driehoekige deltavlieger. Al jarenlang als freestyler droomt hij er van om ééns hoger in de lucht te komen dan al zijn voorgangers. Als alles goed gaat, en dat gaat het vast wel, kan hij honderden kilometers vliegen. Oké honderden is misschien iets overdreven maar toch ! Natuurlijk zal hij heel goed gebruik moeten maken van de thermische winden maar ook dat is hem na al die jaren wel toevertrouwd. Hij loopt voor alle zekerheid nog even naar de rand van de klif om het aantal passen te tellen die hij straks moet rennen om genoeg vaart te krijgen. De rand van de klif loopt iets omhoog maar dat is alleen maar gunstig bij de start, want als hij naar beneden zou wijzen dan kan de afzet nooit goed gaan. Even aait zijn hand liefkozend over het aluminiumframe van zijn vlieger, dan gordt hij zijn harnas om. Hij prevelt een schietgebedje, dat is zo zijn gewoonte, dan spant hij zijn benen en neemt zijn aanloop. Hij stijgt hoger en hoger en nog hoger, zo hoog is nog nooit iemand met een hangglijder geweest dat weet ie wel zeker. Alles gaat naar wens totdat hij bemerkt dat één kant van de bar heeft losgelaten. Hij bekijkt zijn positie op zijn GPS en zoekt contact via zijn tweeweg radio om bij andere hangglijders te informeren wat te doen, maar dat mag niet baten, géén enkele reactie. Het lijkt wel alsof iedereen doof is vandaag. Zijn toestel is onbestuurbaar en hij beseft dat dit zijn laatste vrije val is, hij suist naar beneden, sneller en steeds maar sneller. De bodem nadert steeds vlugger, zo vlug heeft hij het nog nooit meegemaakt. Als hij bijna de grond raakt flitst het door zijn brein *in ieder geval een nieuw wereldrecord dat kunnen ze hem niet meer afnemen*. Zijn radio sputtert 'hallo is daar iemand, hulp nodig, over over'.

004 Dilemma.

Hij kijkt haar doordringend aan en ze probeert zijn blik te ontwijken, hetgeen haar slechts gedeeltelijk gelukt. Het licht wordt al wat donkerder en ze hoort duidelijk geroezemoes. Het joch niet ver van hen vandaan gezeten buigt zich voorover om maar niets te missen van wat komen gaat, hij likt zijn lippen af in afwachting van wat gaat komen, nog even en hij mag dat mooie schepsel De sfeer is om te snijden want er staat heel wat op het spel, het is erop of eronder en als het nu niet goed gaat is het met haar afgelopen, dat staat als een paal boven water. De man zegt 'als je precies maar dan ook precies doet wat ik zeg is er geen enkel probleem, geloof me maar'. Ze haalt haar schouders op, hij heeft makkelijk praten, hij hoeft niet met dat nare joch ! Ze gruwelt bij de gedachte wat het joch met haar gaat doen en moet bijna overgeven. De man pakt haar beide handen en vouwt ze achter haar rug zodat zij zich niet kan verweren, tegenspartelen gaat niet hij is veels te sterk voor haar. Het pokdalige joch kijkt gespannen toe en dat vindt ze nog het ergste van alles, want zo dadelijk is hij aan de beurt en als ze aan iemand een hekel heeft is het juist aan hem. Ze wil protesteren en niet meer verder gaan maar de man zegt 'kom op niet zo verlegen zijn om het zo dadelijk met hem ook te doen'. Ze aarzelt, makkelijker gezegd dan gedaan en als ze het joch in zijn ogen kijkt, ogen met een valse wellustige blik, is voor haar de maat vol. Ze gruwelt van wat zijn blik belooft en schreeuwt uit alle macht 'Ik kan en wil het niet, zeker niet met een zaal vol toekijkers, zoek maar een ander'. De regisseur zucht, 'je kan het, je kan het, ik weet het zeker, uiteindelijk is het maar spel dat weten de mensen in de zaal ook wel'. Dan gaat het doek op, ze knippert naar het licht en hoort het applaus, het ergste is voorbij. Als ze opkomt heeft ze de bibbers, maar dat is niet erg want dat hebben anderen ook. Het joch grijnst naar haar en tuit zijn lippen.

005 Amerigo

Klop klop, 'deur is open'. In de deuropening staat schele Sieb, 'kom er in, kommie doen'? Schele Sieb en bleke Bert botsen met beide vuisten tegen elkaar. Sieb kijkt geheimzinnig, dus Bert trekt vragend zijn wenkbrauwen op. 'Ik heb een geweldige tip voor morgen, er loopt een nieuwe hengst mee in de derde race waarvan niemand iets weet, behalve de eigenaar dan'. Het dier heet Amerigo en is een verre nazaat van het paard van Nicolaas van Myra, die kèn je toch wel'? 'Natuurlijk wel, dat is èh èh die vent uit Spanje'. Schele Sieb gaat verder met 'volgens die eigenaar, waarvan ik de naam niet mag noemen, is het de zekere winnaar en zelf heb ik al vijfhonderd euro op dat paard gezet'. Bleke Bert kijkt bedachtzaam, 'dat is nogal wat vijfhonderd euro hoeveel betaald dat uit'? '5 tegen 1 dus 2.500, je kèn nog mee doen'. 'Het is dat jij het zegt anders zou ik geen cent op die wonderknol uit Spanje zetten'. De andere dag is het op de renbaan behoorlijk druk met liefhebbers en goklustigen. Bert heeft uiteindelijk ook vijfhonderd euro ingezet op Amerigo, bijna niemand anders heeft de gok op dat onbekende paard genomen want onbekend is onbemind. Het is even over drieën als de derde race van start gaat. In de eerste ronde over het parcours blijft het veld bijeen, maar dan neemt favoriet Bliksem de leiding. Met nog vierhonderd meter te gaan is er een kopgroep van een zestal paarden, de rest is geklopt. Zo'n twee honderd meter voor de finish zijn er nog maar drie paarden die kunnen winnen en even later loopt een zwarte hengst (nee, géén schimmel) op kop. De toeschouwers veren omhoog en kijken ademloos toe. De zwarte verstapt zich en valt terug en Bliksem wint de race. Samen duizend euro naar de knoppen! Schele Sieb en Bleke Bert gaan nu echt op de vuist hun vriendschap is danig op de proef gesteld en het duurt nog wel even voordat ze weer samen op de renbaan te vinden zijn.

006 Juli

Hij wrijft met zijn roodgestippelde zakdoek over zijn nek en zijn gelaat. Het is broeierig warm en het zweet parelt op zijn wenkbrauwen. Justus Janssen zucht en probeert zich te herinneren wat zijn beroep was, eerst slager en daarna groenteman of was het net andersom? Hij weet het niet zeker en wrijft nogmaals over zijn gezicht, niet dat het echt helpt, maar tja! Aan de andere kant zit de freule.

Ze heet Aurelia Fernbos, maar of zij echt een adellijke dame is?, ja misschien van de kouwekak dat zou zomaar kunnen. Ze is niet onaardig hoor maar die grote wrat op haar neusvleugel zou ze echt moeten laten weghalen, afbranden of zo. Iedere keer als hij haar ziet is het alsof de haartjes op de wrat langer zijn dan de vorige keer. De deur van de serre gaat open en daar komt Lotte al binnen met de drankjes. 'Thee, koffie of iets fris'? De freule kiest voor iets fris, zelf neemt ie zoals altijd koffie en Servaes Mantel neemt natuurlijk thee én iets fris, want dubbel op is eens zo dik is zijn credo. De man is slank en enigszins kalende en was naar hij zelf beweert vroeger een bekend musicus, maar als je aan hem vraagt 'welk instrument bespeelde je dan?', draait hij zijn hoofd om en staart in de verte. Hij schept maar wat op, bespeelt waarschijnlijk alleen maar zijn eigen instrument. De freule slurpt uit haar kopje met fris en Lotte heft bestraffend haar hand op in een gebaar van *niet doen*. Justus is geboren onder het sterrenbeeld leeuw en zou er heel wat voor over hebben om een echt leeuw te zijn, maar helaas. Mantel is inmiddels in slaap gesukkeld en Lotte verlaat heupwiegend de serre nagestaard door een zespaar ogen. Ook de freule valt even weg maar schrikt meteen weer op van een ongewoon geluid. O het is alleen maar een kopje thee dat Servaes heeft laten vallen. Niets om je druk over te maken, toch?

007 Donsje

Liesje loopt op kousenvoeten de tuin achter het huis in. Het regent een beetje maar daar trekt een meisje van nauwelijks vijf jaar zich niets van aan. In haar mandje heeft ze wat maiskorrels en een overheerlijke wortel en ze opent voorzichtig de klink van de ren. In de ren bevindt zich een drietal parelhoenders en haar Donsje. Ze gooit de maiskorrels met een weidsgebaar van zich af en Donsje huppelt naar haar toe om aan het peentje te kunnen knabbelen. Donsje heeft een heel bewegelijk neusje met snorharen en als zij van de wortel eet probeert Liesje haar neus net zo snel te bewegen als Donsje, maar dat lukt niet erg. Heel even neemt ze Donsje in haar armpjes en knuffelt haar, dan zet ze haar voorzichtig terug in de ren bij de parelhoenders en zegt 'tot morgen'. Haar kousenvoeten zijn inmiddels behoorlijk nat en ze loopt soppend naar binnen. Mamma kijkt haar hoofdschuddend aan, 'kindje toch straks vat je nog kou'. De andere ochtend gaat Liesje weer naar de ren in de tuin, de drie hoenders zijn er nog maar van Donsje geen spoor te zien! Ze vraagt aan de parelhoenders 'hebben jullie Donsje gezien?' maar die pikken alleen maar wat in het zand. Ze kijkt onderzoekend in het rond en gaat naar het schuurtje. De deur van het schuurtje piept, zeker te weinig olie., daar moet papa nodig iets aan doen. In de schuur hangt een leeg konijnenvelletje en ze gaat naar mamma. Ze zegt 'Donsje is weggelopen maar haar jasje hangt nog in de schuur, dat is ze vast vergeten. Mamma weet niet zo gauw wat ze moet zeggen ze slikt even en doet alsof ze geeuwt, aan tranen in haar ogen geen gebrek en ze draait even haar hoofd weg. Een paar dagen later hangt er voor mamma een nieuw bontje aan de kapstok. Liesje kijkt er naar met grote ogen, het bontje lijkt erg veel op het jasje van Donsje.

008 De Poort.

Bastiaan kijkt nogal lodderig uit zijn ogen. Hij heeft de gehele dag naar voren gesloft om zijn doel te bereiken. Net twintig jaren oud en met een vlassig baardje dat langs zijn magere wangen krult is hij nou niet bepaald het ideaal voor de weinige meisjes die hij tot zijn kleine kennissenkring mag rekenen, maar och echt geïnteresseerd is ie nog niet in die schepsels. Hij wist zijn voorhoofd af met een smoezelige zakdoek, of wat daar voor doorgaat, hij stopt het natte ding in zijn broek. Daarna bekijkt ie de kaart met daarop ingetekend het kasteel dat hij om een speciale reden wil bezoeken. Wat die reden is heeft hij voor iedereen verborgen gehouden. Het pad loopt schuin slingerend naar boven en bij het klimmen rolt allerlei steengruis naar beneden, aan het eind van het pad staat een manneke in een boerenkiel hem op te wachten. Hij heeft een lange stok in zijn handen zoals tovenaars vaak hebben. Bastiaan kijkt naar de wapperende vlag bovenop het kasteel met daarop een tekst die hij vanwege de wind niet zo goed kan lezen. Hij onderscheidt met veel moeite de tekst *Kasteel der verge* maar verder komt hij niet. ‘Hoe kom ik binnen?’ vraagt ie. ‘Ge moet deur die-en poort’ zegt het manneke, ‘vergeet niet te kloppen’. Als Bastiaan zich omdraait is het manneke verdwenen, er is zelfs geen schaduw of voetafdruk van hem te zien. Was hij er wel en waar is ie heen gegaan? Bastiaan klopt en de poort kiert open zodat hij net naar binnen kan. Het zal niet lang meer duren, die schat is van hem, hij ziet de gouden schaal gevuld met diamanten al staan. Het kost hem geen enkele moeite de schaal op te tillen en hij haast zich terug naar de poort maar die is achter hem dichtgeslagen. Die wil niet meer opengaan, hoe ging dat ook alweer. Hij weet het echt niet meer! De wapperende vlag buiten vermeld de tekst *Kasteel der vergetelheid*.

009 Cyclus

Ze ligt in evakostuum op een ligstoel in de tuin en weet zich onbespied. Er daalt een vaal mottig grijsbruin vliegje, of is het een motje ? op haar door mamma donkerzwart gelakte grote teen, ze kijkt aandachtig toe. Mammie noemt haar liefkozend Elfje, een jaartje geleden was ze nog Teeny. Het vliegje klimt langs haar scheenbeen omhoog en verandert plotsklaps in een kevertje met glanzend strakke vleugeltjes. Het diertje klautert vanaf haar knie tot aan de kneep van haar lies, dan verandert het in een lieveheersbeestje, roodoranje met zes zwarte stipjes. Ze lacht, binnenkort wordt zijzelf tweemaal zo oud. Het diertje gaat verder als een veelkleurig kamhagedisje, handig het heeft altijd haar kammetje bij zich, het klimt op tot aan haar navel om even uit te rusten van het klimmen .

Na een korte pauze zet het diertje haar tocht voort als naaktslak, je weet wel zo'n haveloze thuisloze zonder slakkenhuisje. De slak is wel mooi en voorzien van twee rusteloze voelhoortjes die fungeren als antennes, ze laat een kleverig spoor na.

De naaktslak maakt plaats voor een pad, een dikke logge griezelslijmspoor drie keer zo breed als dat van de naaktslak. Hij klimt, het is meer glibberen, vanuit haar hals gestaag naar boven totdat hij even uitrust op haar kin. Gewoonlijk vindt ze dieren wel leuk en is ze nooit bang voor hen, maar de angst slaat toe als ze die griezelslijm zo dicht bij haar neusgaten ruikt. De stank is om niet te harden en ze kokhalst. Ze weet dat padden giftig zijn, opent wagenwijd haar mond om te schreeuwen, maar het enige dat ze produceert is doodse stilte. De pad rekt zijn kop uit, kijkt in haar mondholte en glipt naar binnen. Ze slikt, slikt en slikt nogmaals dan is er niets meer te slikken en sluit ze haar ogen. Als ze gevonden wordt ligt ze er vredig bij, in haar mondhoeken wordt slijmerig spul aangetroffen waarvan niemand de herkomst weet !

010 De Brug

Ze komt van Zeebrugge waar haar tante woont en zit onderuit gezakt in de trein. De trein passeert over de spoorbrug een groot water en ze zwaait naar de brugwachter maar die kijkt op noch om. Die man denkt alleen maar aan het innen van bruggengeld van de vele voorbijgaande schepen. De brug heeft nergens een reling, je zal maar eens zo'n twaalf meter naar beneden kukelen zeg ! Bij haar thuiskomst kijkt ze in de spiegel, haar verwarde gezicht ziet er niet uit. Ze haalt haar schouders op en gaat naar haar afspraakje. Het is winderig en ze huivert, doorlopen maar, gelukkig is ze precies op tijd. De deur staat uitnodigend open en ze stapt naar binnen. Even later ligt ze achterover in de stoel en wacht op de dingen die staan te gebeuren. Zij als brugklasser is niet zo snel bang dus zo op het oog is ze kalm, maar !! Boven haar gezicht schijnt een fel lamplicht en ze staart naar het plafond. De man in de witte jas zegt tegen zijn assistente 'doet U het maar' en deze trekt haar latex handschoenen aan. Ze moet even sjorren want alles zit muurvast maar dan volgt er een plop. De man in de witte jas buigt zich voorover, ze is ongerust maar hij lacht haar bemoedigend toe 'zo die brug is er eindelijk uit', 'gefeliciteerd'. Hij houdt haar een spiegel voor, ze glimlacht en rept zich naar buiten. Zo ! die brug in haar mond is ze eindelijk kwijt, die mogen ze wat haar betreft houden. Een brug kwijt maar een glanzend gebit rijker, op school zullen vooral de jongens haar anders bekijken, hoopt ze. Op de terugweg komt ze met de trein weer over de brug, de brugwachter is er nog steeds. Tegen beter weten zwaait ze naar hem en waarachtig hij zwaait terug. Brugloos als ze is lacht het leven haar nu al toe. Tante wacht haar op 'je lijkt wel een nieuw meisje' zegt ze glimlachend. Het Zeeuws meisje gloeit van trots en bekijkt zichzelf in de spiegel, ze zingt zachtjes voor zich heen, *het leven is goed*.

011 Canis Lupus

Ze zit heerlijk te zonnen op het caféterras en nipt van haar drankje. Het is druk op het terras en een stem vraagt ‘nog een plekje vrij’? Ze maakt een uitnodigend gebaar en kijkt in de hemelsblauwe ogen van een knappe jongeman. ‘Doe maar een donker biertje’ zegt hij tegen de juffrouw die bedient. ‘U ook nog een drankje’? Ze schudt haar hoofd, ‘ik heb nog’. Vreemd, ze is gelijk smoor en legt spontaan haar smalle hand in de zijne die hij lichtelijk vasthoudt. Hij zegt ‘ik heet Canis Lupus maar noem mij maar Lupus als je wilt’. ‘Geneviève de Wulf’ zegt ze en de greep om haar hand wordt veel vaster, het doet zelfs een beetje zeer. Geneviève is een 19- jarige schoonheid en trekt voorzichtig haar hand terug, hij mompelt ‘o pardon’ maar ze schenkt hem haar liefste glimlach. Zijn biertje is op ‘kan ik je nog eens ontmoeten’? Ze schrikt van zijn directe vraag, ‘eh ja leuk ik woon hier vlakbij om de hoek in het huis met de rode dakpannen’. ‘Bel me maar op voor een afspraakje, hier is mijn thuisnummer’. Hij slaat het nummer op in zijn mobiel. ‘Vinden jouw ouders dat wel goed’? Even twijfelt ze, ik woon alleen dus bel maar wanneer je wilt’. Ze nemen afscheid en hij wandelt weg, nagestaard door een verwarde Geneviève. Reeds na twee dagen rinkelt de telefoon : ‘met Lupus, kan ik langs komen’? ‘het is wel laat op de avond maar ik wil je graag zien’. ‘Natuurlijk, kom maar je bent echt welkom’! Er wordt getikt op het raam achter het huis en daar staat ie. Ze opent de tuindeur, bij het binnenkomen geeft hij haar een vluchtige kus. Ze rollebollen in bed en in zijn nek voelt ze lange haren, zijn huid is meer behaard dan zij verwacht en aan zijn vingers groeien lange nagels die diep in haar lelieblanke huid dringen. Zijn mond zoekt haar keel en de kleur van zijn ogen is nu groengeel. Hij bijt en scheurt en ze verliest haar bewustzijn. Als hij zich te goed heeft gedaan aan haar malse vlees verdwijnt hij door de tuindeur. Aan een doornige struik kleven de lange bruine haren van een Canis Lupus.

012 Augustus

Aurelia Fernbos frunnikt met haar pink aan de wrat op haar neusvleugel. Soms noemt zij zichzelf jonkvrouwe en soms freule Aurelia al naar gelang het haar uitkomt. Ze leeft vaak in haar eigen droomwereld en dan willen de dingen wel eens anders lijken dan ze in werkelijkheid zijn. Waarschijnlijk is alles, of bijna alles, niet echt waar wat zij beweert maar dat valt toch niet na te gaan, zélfs voor haar niet. Ze kijkt sluiks naar Octavia Appelgaard met die malle grijze pruik op haar hoofd. Die pruik staat zoals gewoonlijk een beetje scheef op haar hoofd maar dat heeft ze toch niet in de gaten. Het ouwe wrak zit er warmpjes bij, naar zeggen heeft ze diverse echtgenoten versleten en dat heeft haar geen windeieren gelegd.

Fluisteraars beweren dat zij leeft van het geld nagelaten door haar overleden mannen, waarvan er sowieso twee onder verdachte omstandigheden het aardse voor het hemelse (of diep daaronder) hebben verruild. Die zogenaamde musicus Servaes Mantel zit zoals gewoonlijk hun richting uit te loeren en zou als rokkenjager wel eens het volgende slachtoffer van die bijdehante Aurelia kunnen zijn als ie niet oppast ! Volgens eigen zeggen bespeelt hij de fluit, dat zal z'n eigen fluit wel zijn ! Het is warm en ze dut even weg, om met een schok weer bij haar positieven te komen. Zou ze die pruik van Octavia van haar hoofd stoten, zogenaamd per ongeluk dat wel natuurlijk. Ze grinnikt om haar eigen gedachte en beide anderen kijken verstoord op. Ze vertrouwt die Servaes Mantel voor geen cent want de man heeft iets glibberigs over zich en zou zomaar een lustmoordenaar kunnen zijn die zich alleen maar schuilhoudt om uit het niets te kunnen toeslaan, alhoewel als hij die ouwe tang uit de weg zou ruimen kan zij daar niet rouwig om zijn. Ze verlaat op kousenvoeten de serre zonder dat iemand het opmerkt. Het is weer rustig in de serre, niet dat het anders druk is maar extra stil.

013 Nijn en Co

Grijze Teun is eenzaam na het overlijden van zijn hondje en is op zoek naar een ander soort dier dat hem, zijn of haar, liefde kan geven. Een boer verderop weet van zijn zoektocht en nodigt hem uit om eens langs te komen. Teun belt de boer op en ze maken een afspraak. Geert, zoals de boer heet, drukt Nijn in zijn armen en zegt 'hier kun je veel plezier aan beleven'. Teun heeft toevallig nog een hok waarin Nijn moeiteloos past en is verrukt over zijn nieuwe aanwinst, zó donzig en zó zacht ! Teun belt nogmaals met Geert en zegt dat ie nog wel een tweede wil hebben. Da's goed zegt Geert maar dan moet je wel een 2^e hok hebben want Nijn is een echte potentiaat, die wil geen ander in haar hok. Dus Teun timmert een 2^e hok en krijgt van Geert, Ko, een mannetje. Soms laat Teun beide dieren los op zijn grasveld lopen maar pas nadat hij ze heeft voorzien van wortelen en stukken brood. Eerst eet Nijn en daarna pas Ko want dat is nu eenmaal de vaste volgorde. Ko moet echt niet proberen om te eten alvorens Nijn haar portie naar binnen heeft gewerkt. Niet lang daarna werpt Nijn een viertal jongen die op hun beurt keurig moeten wachten totdat Nijn en daarna Ko van de wortelen en het brood hebben gegeten. Géén van de zes dieren eet ooit van het gras , alleen maar wortels en brood. Dit gaat zo'n jaartje of drie goed totdat Nijn overlijdt. Ko en de andere vier durven de wortelen en het brood niet aan te raken zolang Nijn er niet van gegeten heeft. Dat ze eventueel ook gras zouden kunnen eten komt geen moment bij hen op en na ruim een week zonder te eten overlijdt ook een sterk vermagerde Ko. De vier jongsten groeien als kool en eten daar wel van maar komen toch de een na de ander te overlijden. Grijze Teun, inmiddels kalende, is weer eenzaam. Hij belt weer met Geert maar die geeft geen antwoord meer *waarschijnlijk te veel gras en te weinig wortelen gegeten !*

014 29 februari

Ze rekt zich uit en nog eens en nog eens. Joepie, vandaag is het 29 februari en is ze voor de vijfde keer in haar leven echt jarig. Twintig, dat wordt je maar éénmaal in je leven, dus de visite is welkom om dit heuglijk feit met haar mee te maken. Ze wipt monter uit bed en zou graag in een spiegel willen kijken maar die is op de door haar haar gehuurde gemeubileerde kamer nergens te vinden, in de slaapkamer met toilet trouwens ook niet.

Verjaardagscadeautje misschien ? Iets kriebelt tussen haar schouderbladen en ze schuurt even langs de muur. Het verjaardagsfeestje was een succes, maar een spiegel kreeg ze niet. Na een dag of twaalf wordt de jeuk tussen haar schouderbladen iets heviger en de dagen daarop verergert de jeuk en groeit er zelfs een puist op haar rug die na verloop van tijd steeds groter wordt. Na drie maanden heeft ze echt een grote bochel die alleen nog maar in omvang en gewicht toeneemt. De bochel zelf lijdt zijn eigen leven, dat is ie wel gewend want dit behoort bij zijn leven op aarde. Hij verblijft vier jaren in het gezelschap van zijn gastheer of gastvrouw om op 28 februari te verdwijnen en op zoek te gaan naar een andere menselijke jarige. Dat die mensen hem vervloeken om zijn ongenode aanwezigheid op hun lichaam kan hem weinig schelen, *hij moet toch óók leven, ja toch !* Het valt echt niet mee om als bochel door het leven te gaan zoals hij al eeuwenlang moet ! Liever was hij iets anders geweest dan een lichamelijk ongemak, maar tja je hebt het nu eenmaal niet voor het uitkiezen en dat geldt zeker voor bochels. Hij moet hier maar eens over praten op de bochelconferentie, misschien helpt dat ? Na de 29^e neemt hij afscheid van zijn gastvrouw en verdwijnt in de nacht, hij zal wel een ander vinden die op 29 februari jarig is, dat weet ie zeker want dat is altijd al zo geweest. En zij, zij voelt de puist langzaam verdwijnen in het niets alsof hij er nooit geweest is.